

ΦΙΛΟΙ ΦΙΛΟΦΙΛΙΑΣ Θ. ΠΑΠΑΖΩΝΤΑΣ

ΒΡΑΔΙΑ Α.

**Περὶ τῷ ὅτι ἡ Γῆ ἔναις ἐνας Πλανήτης
ὅπερικυκλοφορεῖ περὶ αὐτὴν καὶ περὶ^{τὸν Ήλίου.}**

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟ ΙΩΑΝΝΙΝΩΝ
ΤΟΜΕΑ ΦΙΛΟΦΙΛΙΑΣ
ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΡΕΥΝΩΝ ΚΑΙ ΒΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΦΙΛΟΦΙΛΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ: ΕΠ. ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΝΕΤΑΝΤΗΣ Θ. ΠΑΠΑΖΩΝΤΑΣ

Μίαν βραδιὰν ὅπερι μετὰ τὸ φαγὴν ἐπήγαμεν νὰ κάμωμεν ἔνα περίπατον ἀς τὸ περιπεφραγμένον (ά) δάσος τῆς Μαρκέζας, ἔκαμε μία τερπνοτάτη δροσιά, ἡ ὅποια μᾶς ἀντέμειβε τὴν ὑπερβολικὴν ζέσην ὅπερι ἄχαμεν δοκιμάσῃ τὴν ἥμέραν. Ήτον σχεδὸν ἔως μία ὥρα ὅπερι ἄχεν ἀνατέλλῃ ἡ Σελήνη, τῆς ὅποιας αἱ φωτοειδεῖς ἀκτῖνες μὲ τὸ νὰ διέρχοντο μεταξὺ ἀπὸ τὰ κλαδιά τῶν δένδρων, ἔως νὰ καταυτήσουν εἰς ἥμας ἀποτελεῖσαν μίαν χαριεσάτην σύγκρασιν ἐνός

λευκῆ λαμπροτάτη, μὲν ἡλο τὸ πρόστι-
γον ἐκεῖνο ὅπῃ ἐφαίνετο μαῦρο· τὰ Α'-
ςρα, χωρὶς νὰ εἶναι κανένα σύνεφον ὅπῃ
νὰ ἀποσκεπάζῃ, οὐ νὰ σκοτεινιάζῃ τὸ
παραμικρώτερον, ἐφαίνοντο ὅλα μὲν ἐν
χρῶμα χρυσοειδὲς, καθαρώτατον, οὐ
λαμπρὸν, ὅπῃ διὰ τὸ κυανὸν ἐπίπεδον
ἂς τὸ ὄποῖον εἶναι κολλημένα ἔξιλβαν
περισσότερον. Τὸ τοιεῖτον θέαμα μὲν ἐ-
καμε νὰ γίνω πολλὰ σύνυντες, οὐ νὰ βυθι-
θῶ εἰς πολλὰς συλλογισμάς, ὥστε αὖν ἐ-
λειπεν ἡ Μαρκέζα ἴσως ἡ θελα ὄνειρώτ-
τη πολὺν καιρόν. Η παρασία ὅμως
μίας Δάμας τόσου ἀξιεράζει δὲν μ' ἐ-
ξυγχωρεῖσε νὰ παραδοθῶ ἐξ ὅλοκλήρω-
εις τὴν Σελήνην, οὐ εἰς τὰ Α'ςρα. Ο'-
νευ τὴν εἶπα, δὲν σᾶς φαίνεται κερά-
με ὅτι ἡ ἡμέρα δὲν ἥμπορει ποτὲ νὰ
εἶναι τόσον ὠραῖα ὅσον εἶναι μία εὔμορ-
φη νύκτα; ναὶ, μ' ἀπειρίθη, διατὶ ἡ
ὠραιότης τῆς ἡμέρας εἶναι ὥστε μίαν ὠ-

ραίαν ξανθήν, ἡ ὅποια ἔχει περισσότεραν λαμπρότητα. Ή ὠραιότης ὅμως τῆς υγκτὸς εἶναι ὥσταν μίαν ὠραίαν μελαχρινὴν ὅπῃ ἔχει περισσότερον νέλγυητρον. Πολλὰ μεγαλόδωρος εἴδε, τὴν εἶπε, ὡς νὰ διδετε τοσαύτην ὑπεροχὴν εἰς ταῖς μελαχριναῖς εἰς καιρὸν ὅπῃ δὲν εἶδε. Ως τόσον εἶναι ὁμολογώμενον, ὅτι ἡ ἡμέρα ἔναι τὸ πλέον ὠραιῶν ἀπὸ ὅσα φαίνονται εἰς τὴν φύσιν, καὶ ὅτι αἱ Ηρῷωναι τῶν μυθολογικῶν ὅπῃ ἔναι τὸ πλέον ὠραιῶν ἀπὸ ὅσα πλάττει ἡ φαντασία, ἔναι ὡς ἐπὶ τὸ πλεῖστον ξανθαί. Μία ὠραιότης, μ' ἀπεκρίθη, αὖ δὲν ἔχῃ νέλγυητρα δὲν ἔναι τίποτες. καὶ ὁμολόγησαι ὅτι ποτὲ ἡ ἡμέρα δὲν σὲ ἔρδιξεν εἰς τόσον γλυκὺ βῦθος λογισμῶν, κανὼς ἦτον ἐκάνο εἰς τὸ ὄποῖον σὲ ἔδει πρὸ ὄλιγος ἔτοιμου νὰ πέσῃς, νεωρῶντας αὐτὴν τὴν εὔμορφην υὔκτα. Εἰς αὐτὸ συγκατανεύω, τὴν εἶπα, ὁμως

πρὸς ἀνταμοιβὴν μία ξανθὴ ὅπερ νὰ σᾶς
ὄμοιάζῃ ἢ θελε μὲ κάμη νὰ συλλογίζω-
μαι ἀκόμη καλύτερα, παρὸτε ἡ πλέον ὄ-
ροια νύκτα τῷ κόσμῳ, μὲ ὅλην της τὴν
μελαχρινὴν ὥραιότητα. Καὶ αὐτὸς ὅπερ
μὲ λέγεται, μ' ἀπειρίθη, ἀν ἀληθεύῃ,
πάλιν ἐγὼ δὲν εὐχαριστῶμαι, ἀλλὰ θέ-
λω καὶ ἡμέρα (ἐπειδὴ πρέπει αἱ ξανθαὶ
νὰ ἀναλαμβάνου τὰ συμφέροντά της)
νὰ κάμη τὸ αὐτὸς ἀποτέλεσμα. διατὰ
οἱ ἔραςαὶ ὅπερ εἶναι ἀκριβεῖς ιριταὶ κάνε
θελητικῆς, δὲν ἀναφέρουν ποτὲ τὴν ἡμέ-
ραν, ἀλλ' ἐς ὅλα ταῦς τὰ τραγέδια καὶ ἐ-
λεγῆαι, ὅσα ἔτυχε νὰ ἔδω, ὅλο μὲ
τὴν νύκτα ἔχει νὰ κάμει; Πρέπει βέ-
βαια, τὴν ἀπειρίθη, ἡ νύκτα νὰ ἀπο-
λαμβάνῃ καὶ τὰς εὐχαρισίας των. Κα-
λὰ, μ' ἀπειρίθη, αὐτὴ ὅμως δέχεται
ἔπισης καὶ ὅλα των τὰ παράπονα, καὶ εἰς
τὴν ἡμέραν παντελῶς πίειν δὲν δίδει.
Πόθεν λοιπὸν προέρχεται τὸ τοιεῖτον;

ΙΟ ΒΡΑΔΙΑ' Α'.

ως φαίνεται, τὴν εἶπα, μὲ τὸ νὰ μὴν
ἔμπνέη ἡ ἡμέρα, ἐν ᾧ οὖδ' ὅ, τι λυπη-
ρὸν καὶ παθητικόν. Εἴπατα τὴν υὔκτα
ὅλα φαίνονται ὅτι ἥρεμεν, καὶ θεᾶται τι-
νὰς ὅτι τὰ Αἴρα κινήνται μὲ περισσοτέ-
ραν σιωπὴν ἀπὸ τὸν Ήλίου, καὶ ἄλλο,
ὅτι τὰ ύποκείμενα ὅπερ παρασήνει ὁ ἥρα-
νος τὴν υὔκτα ἔναι πλέον ἡμερα καὶ γλυ-
κὰ, καὶ ἀτενίζει εἰς αὐτὰ ἡ ὥρασις εὐκό-
λώτερα. Τέλος πάντων συλλογίζεται
τινὰς καλύτερα, μὲ τὸ νὰ καυχᾶται
ὅτι αὐτὸς εἶναι εἰς τὴν φύσιν τὸ μόνον ὅν
ὅπερ τότε καταγίνεται εἰς συλλογισμάς.
Ισως πρὸς τάτοις τὸ θέαμα τῆς ἡμέρας
νὰ εἶναι μονοαδὲς, ἐπειδὴ καὶ μόνου ἔνας
ἥλιος τότε φαίνεται, καὶ μία κυανὴ κα-
μάρα. Εἰ καὶ τῷ ἔναντί τοις ὅμως ἐνδέχεται
ἡ θεωρία τῶν τόσων ἀΐρων, τὰ ὅποῖα
μὲ ποικιλότητα φαίνονται συγκεχυμέ-
νως διεσπαρμένα, καὶ κατὰ τύχην διατε-
σθεμένα εἰς χιλια διαφορετικὰ χήματα,

ΕΡΓΑΣΤΗΡΙΟ ΕΠΙΝΟΙΑΣ ΦΙΛΟΦΙΛΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΗΣ ΚΑΘΗΤΗΣ ΠΑΣΤΑΝΙΟΥ ΣΩΣΟΦΕΤΣΙΟΥ

ΒΡΑΔΙΑ Α.

1

νὰ κάμη σύννευτον τὸν αἰνιδρωπόν, καὶ νὰ προξενῇ μίαν ἀταξίαν λογισμῶν εἰς τὰς ὁποίας βυθίζεται τινὰς μὲ ήδουν· Πολλάκις, μὲ ἔπει, αἰσθάνθηκε αὐτὸν ὅπῃ μὲ λέγεις, διὰ τοῦτο καὶ τόσον πολὺ ἀγαπῶ τὴν Αἴγυα, ὡς εἰ μὲ κάνε με καλήν καρδίαν ἥνελα προσκλαυθῆ διὸ τὸν Ήλίου ὅπῃ μᾶς τὰ ἀποσβύτα. Αὐχ! ἔφωναξα, δὲν ἥμπορῶ νὰ τὸν συγχωρύσω τὸ νὰ μ' ἀφαιρῇ ἀπὸ τὴν ὄρασίν με ὅλας αὐτὰς τὰς Κόσμους. Η^ε Μαρκέζα εὔνης ὅπῃ ἥκεσεν αὐτὴν τὴν ἔκφρασιν, ἐγύρισε πρὸς ἐμένα καὶ βλέπεσά με μὲ λέγει, τί ἔννοεῖς λέγωντας ὅλας αὐτὰς τὰς Κόσμους; παρακαλῶ νὰ μοὶ συγχωρύσηται, τὴν εἶπα, ἐπειδὴ καὶ μὲ ἔκάμετε νὰ πέσω εἰς τὴν τρέλαν με, καὶ ἔξ ἀπροσεξίας διέφυγεν εὔνης ἡ φαντασία με. Καὶ τί πρᾶγμα εἶναι αὐτὴ ἡ τρέλασθ; μ' ἀπεκρίθη. Αὐλοίμονον! τὴν εἶπα, ὑπερβολικὰ λυπήματα ὅπῃ εἰ-

μαι ὑποχρεωμένος νὰ σᾶς τὸ εἰπῶ. Ε'-
γὼ ἔβαλα εἰς τὸν υἷν με ὅτι κάνε Α"-
δρου (β') πιστώτατα ἐνδέχεται νὰ εἴ-
ναι ἔνας Κόσμος, ως τόσον δὲν ἥμπορῶ
νὰ σᾶς κάψω ὄρκου ὅτι αὐτὸς εἶναι καὶ βέ-
βαιον. Εγὼ ὅμως τὸ δέχομαι ως ἀλη-
θεῖς, μὲ τὸ νὰ ἡδύνωμαι πισεύωντάς το,
καὶ τὸ φρονῶ, μὲ τὸ νὰ εἶναι μία ίδεα ὁ-
πεῖ μ' ἀρέσει, ἡ ὁποία ἔχωρεσεν εἰς τὸν
υἷν με μὲ ἔνα τρόπον πολλὰ ἀξεῖον, καὶ
παρ' ἐμοὶ κριτῆ, ὁ Χαριευτισμὸς εἶναι
ἀναγκαῖος ἔως καὶ εἰς αὐτὴν τὴν ἀλή-
θειαν. Καὶ καλὰ, μ' ἀπεκρίνη, ἀφ'
ἢ ἡ τρέλασε εἶναι τόσον ἡδονικὴ δόσις
μέ την, καὶ θέλω πισεύσει περὶ τῶν οἰ-
δρων ὅ, τι θέλεις, ἀρκεῖ μόνου νὰ εὑρίσ-
κω εἰς αὐτὸς ἡδονήν. Αχ! κερά με,
τὴν ἀπεκρίνην ἀμέσως, τὸ κακὸν εἶναι
ὅπει αὐτὴ ἡ ἡδονὴ δὲν εἶναι ωσαν ἐκείνην
ὅπει δοκιμάζετε εἰς μίαν κωμῳδίαν τὴν
Μολιερ, ἀλλ' εἶναι μία ἡδονὴ ὅπει ἐμ-

ποιεῖται δὲν ἔξευδω εἰς τί μέρος τῷ νοὸς, οὐ κάμνει μόνον τὸ πνεῦμα νὰ γελᾷ· οὐ τί λοιπὸν, μὲ εἶπε, Ναρρόεις ὅτι εἴναι τινὰς ἀνάξιος διὰ τας ἡδονὰς ὅπῃ ἐμποιεῖται μόνου εἰς τὸν νεῦ; ἐγὼ νὰ σοὶ δεῖξω ἐντὸς ὅλης ὅλο τὸ ἐναυτίου· ὅντεν διδαχαί με τὰ Αἰρασε. Οὐχὶ κέρδαμε, τὴν ἀπεκρίνην, ποτέ με δὲν θέλω σέρενα νὰ ἐλεγχθῶ ὅτι εἰς ἔνα δάσος, οὐ εἰς τὰς τρεῖς ωραῖς (γ') τῆς νυκτὸς ἐσυντύχαινα περὶ φιλοσοφίας εἰς ἔνα ὑποκείμενον ὅπῃ εἴναι τὸ πλέον ἀξιέραξου ἀπὸ ὅσα ἔτυχε νὰ γνωρίσω, οὐ λοιπὸν ζητήσετε, παρακαλῶ, εἰς ἄλλο μέρος τὰς φιλοσόφias σας.

Εἰς μάτην ἀντεξάνθηκε ὅλης ὥραν μὲ τοιᾶτον ὕφος, πλὴν ἐβιάσθη τέλος πάντων νὰ ὑπακέσω· τὴν ἔκαμα ὅμως νὰ μοὶ ὑποχειθῇ κἀν, ὅτι διὰ τὴν τιμήν με θέλει τὸ φυλάξει μυσικὸν, οὐ ἀφ' ἧ-

κατήγυρσε πλέον εἰς βαθμὸν ὅπερ δὲν
ἡμπορεῖσα νὰ γυρίσω ἀπὸ τὸν λόγου
μα, ἀλλ' ἐπρεπεν ἀφεύκτως νὰ διηλή-
σω, εἶδε ὅτι δεν ἴξευρε πόνεν νὰ ἀρχί-
σω τὸν λόγου μα, ἐπειδὴ καὶ μὲν αὐτοκείμενον ὡσὰν τὴν Μαρκέζαν ὅπερ δὲν
εἶχε καμμίαν ιδέαν Φυσικῆς, ἐπρεπε νὰ
ἀρχίσω τὰ πράγματα ἀπὸ πολλὰ μα-
κρυὰ διὰ νὰ τὴν ἀποδείξω, ὅτι ἡ Γῆ
ἡμπορεῖ νὰ εἶναι Πλανήτης, κανὼς καὶ
ὅλοι οἱ Πλανῆται ἡμπορεῦν νὰ εἶναι αὐ-
τὰν τὴν γῆν, καὶ ἀκολάθως ὅλα τὰ
Άσρα νὰ εἶναι τόσοι Ήλιοι ὅπερ φωτίζουν
τόσας κόσμας. Οὐδεν καὶ ἐξερεψε τὸν
λόγου μα συχνάκις λέγωντάς την, ὅτι
ἥτον καλήτερον νὰ συντύχω εν διὰ μι-
κρὰ πράγματα, κανὼς καέστε φρόνιμος
ἥνελε κάμη βίβαιας αὖν ᥙτον εἰς τὸν
τόπου μας. Ως τόσον ὕζερον ἀπὸ ὅλα
αὐτὰ διὰ νὰ τὴν δώσω μίαν γενικὴν
ιδέαν.

ιδέαν περὶ φιλοσοφίας, οὐδὲ πόθεν ἀρχισα.

ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΟΥ ΤΟΜΕΑΣ ΦΙΛΟΣΟΦΙΑΣ
ΔΙΕΥΘΥΝΗΣ ΚΑΘΗΓΗΤΗΣ ΑΝΤΙΝΟΣ ΟΥΛΕΤΣΙΟΥ

Οὐλη ἡ φιλοσοφία, τὴν εἶπα, εἶναι
δεμελιωμένη ἐπάνω εἰς δύω πράγματα,
εἰς τὸ ὅτι οἱ αἰνθρωποι ἔχουν πνεῦμα περιέργου, καὶ μάτια ἀχαρινά. Επειδὴ καὶ αὖ εἴχετε μάτια καλύτερα
ἀπ' αὐτὰ ὅπερ ἔχετε, οὐδὲλετε οὐδὲ βέβαια αὖ αὐτὰ τὰ Αἰρετα εἶναι Ήλιοι ὅπερ
φωτίζουν ἄλλες τόσας κόσμους, οὐδὲν δὲν
εἶναι. Καὶ αὖ ἐκ τῆς ἐναντίας εἴχετε
οὐλιγωτέραν περιέργειαν, δέν οὐδὲλετε
φροντίζῃ παντελῶς νὰ τὸ ξεύρετε,
ὅπερ εἶναι τὸ ίδιον. Ή δυσκολία ὅμως
οὐλη εἶναι μὲ τὸ νὰ σέλῃ ὁ κανονίς εἶναι
νὰ ξεύρῃ περισσότερον ἀπ' ὅσον βλέπει,
καὶ επειτα αὖ ἐκεῖνο ὅπερ βλέπει
τινὰς τὸ ἐβλεπει καλά, καὶν οὐδὲλευ
ἔχῃ τολάχιστον τόσα γυνωςά, ἄλλα
τὸ κακὸν εἶναι ὅπερ τὸ βλέπει κατο-

πάντα ἀλοῖον, ἀπ' ὅ, τι εἶναι. Οὐδενὶ^ν
οἱ ἀληθεῖς φιλόσοφοι καταδεπαυτὸν τὴν
ζωὴν τας, εἰς τὸ νὰ μὴ πιεύεν παν-
τελῶς ἔκεινο ὅπερ βλέπεν, ἀλλὰ κατα-
γινόμενοι εἰς τὸ νὰ ἐπινοήσεν διορατι-
κῶς ἔκεινο ὅπερ δὲν βλέπεν. Καὶ ἡ
τοιαύτη κατάξασις δὲν εἶναι, μὲν φαί-
νεται, πολλὰ ἀξιοζήλωτος· διὰ τότο
ἔγω πάντοτε ὑποθέτω ὅτι ἡ φύσις εἴ-
ναι ἔνα μεγάλο θέαμα ὃπερ ὁμοιάζει
μὲ τὸ θέαμα τῆς δράματος (δ') εἰς τὸ
ὅποῖον δὲν βλέπετε ἀπὸ τὸν τόπουν ὅ-
περ οὐδεὶς ὁλόκληρον τὸ θέατρον κα-
νὼς εἶναι, ἐπειδὴ καὶ διένεσαν μὲν τὰς
σολισμὰς καὶ τὰς μηχανὰς μὲ τρόπουν
ὅπερ νὰ κάμψη μακρόθεν ἔνα χαροποιὸν
ἀποτέλεσμα, εἴρυψαν ὅμως ἀπὸ τὰ
μάτια τῆς ιόσμης τὰς τροχὰς καὶ τὰ ἀν-
τισηκώματα ἔκεινα ὅπερ προξενεῖν ὅλας
τὰς κινήσεις, καὶ οὕτω δὲν ἐννοιάζειν
παντελῶς νὰ ἐπινοήσῃτε τὸν τρόπουν

μὲ τὸν ὄποιον ὅλα αὐτὰ κινηταί. ἐνδέχεται ὅμως εἰς τὸ ἐπίπεδον τῷ θεάτρῳ νὰ εῖναι κρυμμένος κανένας μηχανικὸς, ὁ ὄποιος μόνος συγχύζεται βλέπωντας κανένα πέταμα ὅπερ τὸν φανῆ παράδοξον, ότι ζητεῖ ἀφεύκτως νὰ ἔρχεται βώσῃ τὸ πῶς ἀπετελέσθη τὸ τοιότου πέταμα. Βλέπετε λοιπὸν καλώτατα ὅτι αὐτὸς ὁ μηχανικὸς εἶναι πολλὰ ὅμοιος μὲ τὰς φιλοσόφες. Τὸ αἴτιον ὅμως ὅπερ ὡς πρὸς τὰς φιλοσόφες αὐξάνει τὴν δυσκολίαν εἶναι τὸ, ὅτι εἰς τὰς μηχανὰς ὅπερ ἡ φύσις προασήνει εἰς τὰ μάτια μας ἡ κόρδων εἶναι μὲ τὴν ὅλότητα κρυμμέναι, ότι εἶναι τόσον πολλὰ κρυμμέναι ὅπερ ἀπέρασε πάροι πολὺς καιρὸς ὕστον νὰ ἐπινοήσει ἐκεῖνο ὅπερ ἐπροξενήσε τὴν κινησιν τῇ παντός. Επειδὴ προασήσετε μὲ τὴν φαντασίαν σας ὅλες αὐτὰς τὰς φιλοσόφες εἰς τὸ δραματικὸν θέατρον·

18. ΒΡΑΔΙΑ' Α'.

ἔκείνες τὰς Πυνθαγόρας, τὰς Πλάτωνας, τὰς Αριστέλες, καὶ κατεξῆς ὅλες ἔκείνες τὰς αὐδρας, τῶν σποίων τὸ σύνομα κάμνει τὴν σύμμερον τόσον κρότου εἰς τὰ αὐτιά μας, καὶ αἷς ὑποθέσωμεν ὅτι ἐβλεπαν τὸ πέταμα τῷ Φαένωνος (ε) ὅπῃ τὸν ἐσύκωναν οἱ αὐνεμοι, Χωρὶς ὅμως νὰ ἡμπορέσην νὰ ίδειν παντελῶς ταῖς κόρδαις, καὶ Χωρὶς νὰ ίξεύρῃ τοσῶς, μὲ τί τρόπον εἶναι διατεναμένου τὸ ὅπιαδεν τῷ θεάτρῳ. Οἱ ἕνας λοιπὸν ἀπ' αὐτὰς ἐλεγεν, ὅτε ἔναι μία κάποια μισικὴ δύναμις ὅπῃ συκώνη τὸν Φαένωνα. ἄλλος δὲ, ὅτι ὁ Φαένων ἔναι συνθεμένος ἀπὸ κάποιας ἀριθμάς ὅπῃ τὸν κάμνυν νὰ ἀνεβάνῃ. ἄλλος, ὅτι ὁ Φαένων μὲ τὸ νὰ ἔχῃ κάποιαν φιλίαν μὲ τὸ ἐπάνω τῷ θεάτρῳ, δὲν ἡσυχάζει ὅταν λαττῇ ἀπ' ἕκας· καὶ ἄλλος, ὅτι ὁ Φαένων δὲν ἔγινε διὰ νὰ πετῇ, ἀγαπᾷ ὅμως καλύτερα νὰ πετῇ οὐ νὰ ἀφήσῃ τὸ ἄνω τῷ θεάτρῳ κενόν· καὶ μυρίας ἄλλας ὄνειροπολίας, ὡςε ἀπορῶ πῶς δὲν ἔχασεν

ἥ ἀρχαιότης τὴν ὑπόληψίν της. Τέλος πάντων ἦλθεν ὁ Καρτέσιος, καὶ μερικοὶ ἄλλοι νεώτεροι, καὶ εἶπαν, ὅτι ὁ Φαέ-
νων αὐναβάναι μὲν τὸν ἀφέλλεται ἀπὸ κόρδας, καὶ ὅτι ἔνα
ἄλλο βάρος βαρύτερου ἀπὸ αὐτὸν κατεβαίνει. Οὖν
ἕκτοτε δὲν πιεύει πλέον τινὰς ὅτι ἔνα
σῶμα κινεῖται αὖν δὲν εἶναι ἐφελκόμε-
νον, ἥ μᾶλλον ὠνέθμενον ἀπὸ ἔνας ἄλλο
σῶμα, τότε πιεύει πλέον ὅτι αὐνεβαί-
νει, ἥ κατεβαίνει, αὖν τὸ τοιότον δὲν
εἶναι ἀποτέλεσμα ἐνὸς αὐτισμούματος,
ἥ ἐνὸς ἐλατηρίας, ὡς εἴκανος ὅπερ ἦνε-
λεν ἵδη τὴν φύσιν τοιαύτην, σποία εἴ-
ναι, ἔχει πλέον νὰ ἵδη μόνον τὸ ὅπι-
οδεν τῇ δραματικῇ θεάτρῳ. Κατ' αὐ-
τὸν τὸν λόγον, ἀπεν ἥ Μαρκέζα, ἥ
φιλοσοφία εἴγινε κατὰ πάντα μηχανι-
κή· τέσσον μηχανική, τὴν ἀπεκρίσην,
ὅπερ φοβεῖμαι νὰ μὴ τύχῃ καὶ ἐντὸς ὀ-
λίγη τὸ ἐντραπέν· ὃσὰν ὅπερ θέλειν
ὅτι τὸ πᾶν εἶναι εἰ γένει, ὅ, τι εἶναι

ἐν μέρει ἐν ὠρολόγιον, καὶ ὅτι ὅλαι φέρουται ἐς αὐτὸν ἀπὸ διατεταγμένας κινήσεις, αἱ ὅποιαι ἐξήρτηνται ἀπὸ τὴν τάξιν τῶν μερῶν ταῦτα. Εἰπέτε οὖμας τὴν ἀληθείαν, δὲν εἴχετε καμιμίαν φορὰν προτίτερα ὑψηλοτέραν θέσιν διὰ τὸ πᾶν, καὶ δὲν ἐπροσφέρετε ἐς αὐτὸν περισσοτέραν τιμὴν ἀπὸ ὅσην τῷ ἐπρεπε; ἐπειδὴ καὶ ἐγὼ εἶδα ἀνθρώπων ὅπερ ἀφ' ἐτὸν ἐγνώρισαν, τὸ ἐτιμῆσαν ὄλιγώτερον. Εἶγὼ πάλιν ἐκ τῆς ἐναντίας, μ' ἀπεκρίθη, τὸ τιμῶ πολλὰ περισσότερον, ἀφ' ἐμανθανόντων διμοιάζει μὲν ὠρολόγιον, καὶ τῇ ἀληθείᾳ εἶναι ἀξιον ἀπορίας, ὅτι ἡ τάξις τῆς φύσεως ὅπερ εἶναι τόσον πολλὰ ἀξιονθαύματος, νὰ περιφέρεται ἐπάνω ἐς πράγματα τόσον ἀπλά.

Δὲν ἔξεύρω, τὴν ἐπα, ποῖος σᾶς ἔδωκε τόσον κανθαρὰς θέσιας, σᾶς πλη-

ρυφορῶ ὅμως τῇ ἀληθείᾳ ὅτι τὸ νὰ τὰς
 ἔχῃ τινὰς δὲν εἶναι τόσου πολλὰ κοι-
 νὸν πρᾶγμα· ἐπαδή^{ΑΝ} καὶ οἱ περισσότεροι
 αὐτῷ ποιοι ἔχειν πάντοτε εἰς τὸν υἱὸν τας
 ἔνα τὴν ὑπερφυσικὸν Φευδὲς τεράζιον,
 σκεπασμένον μὲν εἴναι δοφερὸν σκότος,
 τὸ ὄποῖον σέβουνται, καὶ θαυμάζειν τὴν
 φύσιν μόνου καὶ μόνου διατὶ τὴν νομίζειν
 εἴναι εἶδος μαγείας ἀκατανόητον, περὶ
 τῷ ὄποις γέτε νὰ ἐννοήσει τὸ ἡμπορεῖον,
 γέτε νὰ συμπεράνειν, καὶ εἶναι ἀληθέρε-
 τον ὅτι εἴναι πρᾶγμα γίνεται καταφρό-
 νεμένον πρὸς αὐτὲς, εὖνὶς ὄπεις ἡμπο-
 ρέσειν νὰ τὸ ἐννοήσει. Εἶγὼ ὅμως,
 κερά μα, σᾶς βλέπω ὅτι εἶδε τόσου
 καλὰ διατεθειμένη διὰ νὰ ἐμβῆτε εἰς
 ὅλα ἐκεῖνα ὄπεις θέλω νὰ σᾶς εἰπῶ,
 ὄπεις ζοχάρομαι ὅτι δὲν μένει πλέον
 ἄλλο τίποτε νὰ κάμω, ἐκτὸς μόνου νὰ
 τραβίξω τὸ παραπέτασμα, καὶ νὰ σᾶς
 δείξω τὸν κόσμον.